

KÓD ALFY

ARIA WARM

Aria Warm

Kód Alf

Anotace

Měla to být její poslední zakázka.

Místo nového začátku přichází smrt, zrada a setkání s monstrem. Beth končí v zajetí Kaela, nelítostného Alfy, a brzy zjišťuje, že se stala klíčem ke zbrani, která může změnit osud lidí i monster.

Jenže čím déle zůstává po jeho boku, tím víc si uvědomuje, že skutečné nebezpečí možná nepředstavují monstra. Její vlastní druh je připraven udělat cokoli, aby získal to, co nosí v sobě. A jediné místo, kde může přežít, je náruč tvora, kterému nikdy neměla důvěřovat.

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00 web:
<http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 169. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Aria Warm
Korektura, redakce a sazba:
Lenka Drobná,
Kristýna Tichá, Sabina Novotná

Obálka: JPolc – Canva/ Manus
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez
výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88568-15-5 epub
978-80-88568-10-0 PDF

*Lidé milují slovy, která znějí do prázdna.
Šelma miluje svou duší, krví a instinktem.*

Věnování

Všem lidem, kteří se v životě setkávají s nesnázemi a překážkami.
Věřte, že ne všechna monstra ubližují svými tesáky. Někdy je to
nejbezpečnější místo právě v jejich náručí.

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

Tento příběh je určen pro čtenáře 18+.

Obsahuje explicitní sexuální scény, vulgární jazyk, násilí a témata, která mohou být pro někoho citlivá.

Jedná se o smyšlený příběh, kde se vyskytují smyšlené postavy různých mutací. Prosím, berte tento fakt při čtení na vědomí.

Kapitola 1

Beth

Brzdová světla staré dodávky před námi červeně ozařovala mokrý asfalt. Pršelo. Stěrače s odporným skřípáním stíraly z čelního skla mastnou špínu města. Seděla jsem na místě spolujezdce a křečovitě svírala popruh batohu. Táta seděl vedle mě, obě ruce na volantu, klouby mu bělely napětím.

„Už jen tenhle jeden kšeft, Beth,“ zamumlal a neklidně se podíval do zpětného zrcátka. „Předáme ten kufr a z tohohle srabu

vypadneme. Slibuju.“

Jenže já věděla, že z podsvětí Nova City se neodchází. Dělal jsem tátovi kurýra už dva roky. Vozili jsme balíčky, na které se nikdo normální neptal. Jenže podle toho, jak se choval, šlo o něco velkého, a já z toho měla opravdu špatný pocit.

Vtom dodávka před námi prudce dupla na brzdy. Táta strhl volant, pneumatiky zaječely a my s prudkým nárazem zastavili o svodidla.

„Sakra,“ sykl táta a sáhl pod sedadlo pro zbraň.

Zadní dveře dodávky se rozletěly, ale nevystoupili z nich chlapi s kvéry. Vyvalil se odtamtud zápach hniloby a splášků. A pak se do světla našich reflektorů postavil ON. Vypadal jako zmutovaný, obrovský minotaur zkřížený s něčím z nočních můr. Téměř tři metry živé, šedé svaloviny, kopyta, která prorazila asfalt, a tlama plná ostrých tesáků. Podsvětní mutant.

„Beth, utíkej!“ zařval táta, vykopl dveře a začal pálit z pistole.

Kulky se ale od tlusté kůže té zrůdy jen odrážely. Mutant zařval, až mi zaléhaly uši, a jedním máchnutím obrovské pracky tátu smetl. Viděla jsem, jak jeho tělo prolétlo vzduchem a bezvládně dopadlo na beton.

„TÁTO!“ zaječela jsem.

Než jsem stihla otevřít dveře, mutant byl u mě. Surově chytil střechu našeho auta a utrl ji jako kus papíru. Jeho ruka mě popadla za

bundu a vytáhla mě ven. Švy popraskaly a drápy se mi zaryly do kůže na boku. Okamžitě mnou projela neuvěřitelná bolest. Cítila jsem, jak mi teče krev, když mě ta stvůra přitáhla ke svému páchnoucímu obličejí. Věděla jsem, že je konec.

V tu chvíli prořízl tmu zvuk silného motoru.

Zpoza rohu starého skladiště vyletěla černá motorka. Jezdec byl zahalený do tmavého oblečení a vypadal mohutně. Místo, aby zabrzdil, v plné rychlosti motorku položil, ta se sklouzla po asfaltu a vši silou narazila mutantovi do nohou. Tvor zavrával a upustil mě. Dopadla jsem tvrdě na mokrou zem. Stihla jsem si jen přiložit ruku na krvácející ránu, ale nemohla jsem pořádně popadnout dech.

Jezdec z motorky byl okamžitě na nohou. Moje lidská mysl odmítala pobrat to, co viděla. Byl obrovský, na sobě měl potrhanou koženou bundu, ale pod ní... pod ní se rýsovala kůže temná jako uhelná noc, pokrytá lesklými, tvrdými pláty něčeho exotického. Z hustých černých vlasů mu vyrůstaly dvě zvířecí uši a za ním se divoce mrskal svalnatý panterí ocas s ostrým hrotem. Kael. Šéf Stínového gangu, který ovládal noční město.

Bože, o jeho členech se vyprávěly ty nejhorší mýty. Že jsou to démoni z hlubin, co trhají lidi pro zábavu.

Mutant vztekle zařval, pustil mě na zem, otočil se ke Kaelovi a rozeběhl se proti němu. Kael se ani nehnul. Čekal do poslední vteřiny. Když už jsem myslela, že ho mutant rozdrtí, s nelidskou mrštností uskočil stranou. Svým panterím ocasem při tom pohybu ladně mrštil do vzduchu, aby snadněji udržel rovnováhu. Skočil mu na záda a něčím ho bodl do ramene.

Minotaur zaječel bolestí a začal sebou divoce házet, aby svého soupeře shodil. Narazil do boku naší zdemolované dodávky a ta se se skřípěním posunula po asfaltu o několik metrů dál. Plechy se s hlasitým křupnutím prohnuly, ale Kael se nepustil.

Modré linky na Kaelově těle divoce a jasně vzplanuly. Z jeho kůže vyrazil hustý, temný kouř, který mutant začal dusit. Kael využil momentu překvapení, sklouzl mu po zádech dolů, sevřel rukama jeho krk a s hroživým zařváním s ním vši silou mrštil o cihlovou zeď starého skladiště.

Cihly se s rachotem sesypaly a pohřbily mutantovo obří tělo. Kael nad ním stál, z prstů mu odkapávala černá krev stvůry a z hrdla se mu dralo zlověstné vrčení, ze kterého vibroval asfalt pod mýma rukama.

Mutant, naprosto ochromený tou brutální silou, se s těžkým chroptěním vyhrabal zpod suti. Už nechtěl bojovat. S kňouravým zvukem se otočil, skočil do otevřeného tunelu kanalizace a bleskově zmizel v temných stínech podzemních kanálů.

Na ulici nastalo ticho přerušované jen deštěm a Kaelovým těžkým oddechováním. Dlouhým ocasem nervózně švihal o zem, hleděl na místo, kde se mu Minotaur ztratil z dohledu, a pak otočil hlavu svým směrem. Naše pohledy se střetly.

Srdce mi tlouklo až v krku. To monstrum mě sledovalo jako kořist, ale mně to v tu chvíli bylo jedno. Adrenalin na pár vteřin přehlušil i tu palčivou bolest v boku.

„Táto...“ vyrazila jsem ze sebe chraplavě.

Přetočila jsem se na břicho a zaryla prsty do země. Každý pohyb trhal moje vnitřnosti, ale plazila jsem se dál. Centimetr po centimetru. Moje vlastní krev se mísila s dešťovou vodou a nechávala za mnou na silnici tmavou šmouhu. Kael mě nechal. Slyšela jsem jen jeho tiché vrčení, jak mě pozoroval, ale nehnul se z místa.

Konečně jsem se dostala k tátovi. Ležel na zádech s rukou nepřírozeně zkroucenou pod tělem.

„Táto, slyšíš mě? Vstávej, prosím, musíme jít,“ brečela jsem a roztřesenou rukou mu sáhla na tvář.

Když jsem chtěla vzít do dlaně tu jeho a pokusit se mu nahmatat tep, uslyšela jsem za sebou burácení motorů. Blížil se k nám konvoj aut.

Ohlédla jsem se a v dáli pod světlem pouličních lamp spatřila opancéřovaná auta.

„Kurva!“ zakřičel Kael a rozběhl se ke mně.

Vzhlédla jsem k němu a uviděla v jeho očích nerozhodnost. Těkal očima ze mě k vraku našeho auta. Pak se ke mně sklonil a v tu chvíli mě zasáhla jeho intenzivní vůně pižma a nějakého parfému, ze kterých se mi podivně sevřel podbřišek. Zblízka jsem viděla, jak se mu pod tmavou kůží na hrudi a krku míhají podivné modré linky.

„Ne,“ zaprosila jsem.

„Ticho, lidská samice,“ promluvil tak hluboce a dominantně, až mi vibrace projely celým tělem.

Natahoval ke mně ruku s ostrými černými drápy. Hrůzou jsem zavřela oči. Čekala jsem smrt. Místo toho mě podebral pod zády a koleny. Zvedl mě z asfaltu, jako bych nic nevážíla, a přitiskl si mě k hrudi.

Okamžitě z něj začal vycházet jemný šedý kouř. Jakmile jsem ho vdechla, strach mě začal opouštět. Naposledy jsem se ohlédla k bezvládnému tělu svého otce, než mě Kael posadil před sebe na poničenou motorku a já upadla do temnoty.

Kapitola 2

Beth

Vždy, když jsem pomalu začínala přicházet k sobě, jsem se opět propadla do říše nočních můr. V mysli se mi vracely útržky a záblesky toho, co se stalo při vyřizování posledního kšeftu.

Viděla jsem brzdová světla, naši zdemolovanou dodávku, svou krev a... otce, jak ležel na silnici bez známek života. Křičela jsem, ale nevyšla ze mě ani hláška.

Ta vzpomínka mě zasáhla natolik, že jsem prudce otevřela oči a pokusila se posadit.

„Tati!“ vyšlo ze mě, ale hlas mě zradil.

Ostrá bolest v boku mě okamžitě srazila zpátky do polštáře. Očividně jsem ležela na posteli, protože jsem pod sebou cítila chladné povlečení.

Zaúpěla jsem, před očima se mi zatmělo a rukou jsem automaticky sjela ke svému zranění. Místo roztrhané bundy a krví nasáklého trička se moje prsty dotkly něčeho jiného. Měla jsem na sobě hladkou látku – obří černé triko, které mi padalo z ramen a sahalo mi skoro ke kolenům. Pod ním byla vrstva čistých obvazů. Bok mě sice bolel, ale naštěstí nekrvácel.

Zatnula jsem zuby a donutila se pořádně rozhlédnout.

Nebylo to doupě v jeskyni. Nebyla to ani špinavá nemocnice z okraje Nova City. Ležela jsem v posteli s černým povlečením, uprostřed ložnice, která vypadala jako z časopisu pro multimilionáře. Celou jednu stěnu místnosti tvořilo obrovské francouzské okno od podlahy až ke stropu.

Skrze sklo, po kterém ještě stékaly kapky ranního deště, byl výhled na celé Nova City. Mrakodrapy se topily v ranní šedé mlze a kilometry pod námi blikaly oslnivé neonové billboardy. Byla jsem strašně vysoko. V nějakém luxusním apartmá na vrcholu jedné z nejstřeženějších budov ve městě.

Najednou moje srdce začalo bít jako o závod, když jsem si uvědomila tu nejhorší věc.

Někdo mě svlékl. Někdo mě umyl, ošetřil a oblékl do toho obřího trika, které navíc vonělo... přesně tou vůní. Kaelovou vůní. Byla jsem v jeho teritoriu.

Vtom jsem uslyšela za dveřmi tlumené hlasy.

„Její stav je stabilizovaný, Alfo,“ řekl o něco starší muž. „Lidské tělo reagovalo na naše léčiva překvapivě dobře. Žebra srostou během několika dní, šrámy na boku se zatahnou. Ale ta psychika... ta holka přišla o všechno.“

„To mě nezajímá, doktore,“ řekl někdo další. Poznala jsem ho okamžitě. Kael. „Zajímá mě, jak moc je v tom zapletená a jak může být užitečná. Určitě ví něco, co mi může pomoci zničit jejich síť v mém revíru. Jakmile se probere, chci to vědět.“

„Buď k ní opatrný,“ povzdechl si doktor. „Tvůj feromonový kouř ji sice v noci uspal, takže nezemřela, ale teď je v tvém bytě. Tvoje přítomnost na ni bude mít vliv, i když nebudeš chtít. Tvoje biologie Alfy pracuje, Kaele. Cítím to z tebe až sem, což jak oba víme, je problém. Jestli se nezačneš ovládat, můžeš být nebezpečím pro všechny z nás. Při větší koncentraci tvoje jedy ochromují i naši nervovou soustavu.“

„Vím, co dělám.“

V mezeře mezi dveřmi do ložnice se objevil stín. Obrovský, široký, který okamžitě zakryl světlo z chodby.

Zpanikařila jsem. Rychle jsem zavřela oči, uvolnila svaly na tváři a pokusila se předstírat, že stále spím.

Dveře se s tichým zašustěním otevřely dokořán. Do místnosti vstoupil horký závan vzduchu a ta omamná, divoká vůně, která mě okamžitě začala pálit v plicích.

Ležela jsem bez hnutí, víčka pevně tiskla k sobě, ale tělo mě zrazovalo. Zrychlil se mi tep a naskočila mi husí kůže. Neslyšela jsem jediný krok, podlaha ani nevrzla, přesto jsem přesně věděla, co dělá.

Začal obcházet postel. Jediné, co ho prozrazovalo, bylo občasné švihnutí jeho panterího ocasu, jehož koncem přejížděl po podlaze. Ten zvuk mi drásl nervy. Všechno ve mně řvalo, ať vyskočím a uteču, ale nebylo kam.

Pak se zastavil.

Na hrudi se mi usadil tíživý tlak. Nedokázala jsem to vydržet. Jen na nepatrný zlomek vteřiny jsem pootevřela víčka, jen skrz řasy, abych zjistila, kde je.

Stál zády ke mně, kousek od francouzského okna, s rukama opřenýma o boky a shlížel dolů na zamlžené město. Neměl na sobě nic než černé tepláky, které mu visely nízko na bocích. Teď již světlejší kůže na zádech byla pokrytá lesklými pláty, které kopírovaly jeho páteř a lopatky. Modré linky podél svalů jen slabě pulzovaly a jeho dlouhý černý ocas se u země pomalu vlnil ze strany na stranu.

Chtěla jsem oči zase rychle zavřít, ale nestihla jsem to.

„Vím, že nespíš,“ promluvil do ticha. Ani se neotočil. Pořád se díval z okna, jako by mluvil k vlastnímu odrazu ve skle. „Tvoje srdce bije tak nahlas, že to slyším až sem,“ dodal a pomalu otočil hlavu přes rameno. Jeho žluté oči se skrz pološero ložnice zabodly přesně do mých.

Už nemělo smysl si na nic hrát. S námahou jsem se trochu zapřela o lokty, abych před ním neležela jako bezbranná oběť, i když mě v boku znovu nepříjemně píchlo.

Kael se pomalu odlepil od okna. Otočil se ke mně celým tělem a udělal dva dlouhé kroky k posteli. Nespustil ze mě oči ani na vteřinu.

Nečekal na žádné představování. Nezeptal se, jak mi je, ani jestli nemám bolesti.

„Co jste vezli v té dodávce?“ zavrčel na mě. „Vymahači od syndikátu nenasazují mutanty na obyčejné kurýry s pašovaným chlastem nebo drogami. Chci vědět, co bylo v tom kufru, Beth.“

„Odkud znáš mé jméno?“ zeptala jsem se ho překvapeně.

„Otázky tady pokládám já! Odpověz mi.“

„Můj otec je mrtvý,“ vyrazila jsem ze sebe. Hlas se mi trásl, ale snažila jsem se do něj dát všechn vztek a bolest, co se ve mně mísily.

„Zabili ho. A vás zajímá nějaký kufr?“

Kael se zastavil těsně u pelesti postele. Shlížel na mě ze své obří výšky, ramena tak široká, že za ním skoro nebylo vidět okno.

„Tvůj otec věděl, do čeho jde, když si začal se syndikátem na mém území,“ odsekl tvrdě, ale zúžené zorničky se mu na okamžik neznatelně rozšířily, jak si mě prohlížel. „Jeho už nic nezachrání. Ale

tebe jo. Oni tě nenechají žít, pokud nedostanou to, pro co si přišli. Takže se tě ptám znova a naposledy: Co bylo v tom autě?“

„Byly to... byly to upravené lékařské čipy,“ vyhrkla jsem a o kousek couvla, až jsem zády narazila na čelo postele. Snažila jsem se, abych zněla jistě. Přesně tohle mi totiž táta v autě řekl. *Jenom nějaká elektronika z černého trhu, Beth. Nic víc.* „Ukradená data z laboratoří na severu. Syndikát je chtěl prodat dál. Nic jiného v tom kufru nebylo.“

Kael na mě zůstal tiše zírat. Jeho žluté oči se zúžily do tenkých štěrbin a modré linky na jeho hrudi na okamžik ostřeji blikly, jak se mu zrychlil tep.

Pak udělal něco, z čeho mi ztuhla krev v žilách. Pomalu se sklonil nad postel, opřel se rukama o matraci po obou stranách mých boků a uvěznil mě tak pod sebou. Ten žár z jeho těla mě úplně pohltil. Zblízka jsem viděla každý detail jeho kůže, ostrost jeho rysů i to, jak se mu při hlubokém nádechu zvedá hrudník pokrytý tvrdými pláty.

Z hrdla se mu vydralo posměšné zavrčení, které mi rozechvělo kůži na krku.

„Lékařské čipy?“ zopakoval a z koutku úst mu bleskl ostrý tesák. „Vypadám snad jako úplný debil? Kvůli bedně plné křemíku by syndikát neposílal do mého revíru elitního mutanta. A rozhodně by nenechali zmasakrovat tvého otce uprostřed ulice, kdyby šlo jen o data.“

Jeho dlouhý ocas za ním nervózně bičoval vzduch a hrot na jeho konci nebezpečně cvakal o dřevěný rám postele.

„Nezkoušej mi lhát, Beth,“ zašeptal a o to víc zněl nebezpečně. „Moje smysly poznají každé tvoje zrychlení tepu. Cítím tvůj strach, cítím tvůj pot. Takže mi koukej říct pravdu. Co v tom kufru sakra bylo?“

Podívala jsem se mu přímo do očí a v tu chvíli mi to došlo. Slzy mi začaly stékat po tvářích, ale ne ze strachu. Z toho neuvěřitelného zklamání.

„Já to nevím!“ vykřikla jsem zlomeně. „Táta mi řekl, že jsou to čipy! Nikdy mě nenechal ty kufrы otevírat. Chtěl mě jen... chtěl mě jen chránit. Přisahám, že víc nevím!“

Kael mě dál propaloval pohledem, s obličejem jen kousek od toho mého. Viděla jsem, jak nasál vzduch, jako by z mé vůně a tónu hlasu analyzoval, jestli mluvím pravdu.

Modré linky na jeho hrudi na chvíli zhasly a pak se znovu líně rozsvítily. Naklonil se ke mně ještě blíže, až měl svá ústa přímo u mého ucha. Ztuhla jsem. Celé tělo mi vibrovalo, jenže jsem nedokázala rozeznat, jestli panikou nebo vzrušením. Jeho dech se odrážel od mého krku a způsoboval mi neuvěřitelná muka, která mi vystřelovala až do podbřišku.

Zhluboka se nadechl a pak se nade mnou pomalu narovnal. Pustil matraci a uvolnil mě ze svého sevření, ale ten šílený žár, co z něj sálal, ve vzduchu zůstal.

„Tvůj otec byl idiot,“ zavrčel a otočil se ke mně zády. Došel ke stolu u stěny. „Chtěl tě chránit tak moc, až z tebe udělal ten největší terč v Nova City.“

Jen jsem na něj nechápavě zírala.

„Co to plácáš? Jakej terč? Kde je ten kufr z tátova auta? Vy jste ho tam nechali?“ chrlila jsem na něj otázky.

Kael se pomalu otočil svým směrem.

„Poslal jsem pro něj, neměj strach, všechno mám pod kontrolou,“ zavrčel. Vysmíval se mi.

„Proč by se ze mě měl stát terč? Já s tím nemám nic společného!“

Kael se ušklíbl. Opět došel ke mně a sklonil se až k mým rtům. Ocasem máchl do vzduchu a pak mi s jeho ostrým koncem přejel po tváři.

„Kéž by to bylo tak jednoduché, lidská samice,“ procedil skrze vyceněné tesáky. „Ten kufr je biometrický trezor. Je v něm uzavřená látka, která dokáže zničit moji smečku a existenci všech monster v tomto městě. A tvůj otec ho uzamkl tím nejbezpečnějším způsobem, jaký existuje. Zakódoval ho na tvou DNA. Jen jsem zkoušel, jak moc jsi do toho namočená.“

Vykulila jsem na něj oči, neschopná slova.

„Rozumíš mi?“ zašeptal. „Můžeš se jen modlit, že ten podělaný kufr moji muži stihli vyzvednout. Pokud ho už Syndikát má a zjistí, že jsi přežila, otočí Nova City vzhůru nohama, aby tě dostali. Rozřezou tě na kousky, jen aby z tebe ten genetický klíč dostali. Dokud ten kufr

neotevřeme my, neodejdeš z tohoto bytu ani na krok. Tady jsi v bezpečí. Potřebuju tě, ale nebude to zadarmo.“

Kael se otočil na patě a bez dalšího slova odešel z ložnice.

Zůstala jsem v pokoji úplně sama. Vteřinu, možná dvě, bylo v místnosti absolutní ticho.

A pak to na mě padlo.

Všechno to, co jsem doted' v sobě držela, vybuchlo. Přitáhla jsem si kolena k hrudníku, i když mi bok protestoval ostrou bolestí, a složila si obličej do dlaní. Z hrdla se mi vydral první vzlyk. Ošklivý, chraplavý, plný čistého zoufalství.

„Ty idiote,“ zašeptala jsem do prázdna a slzy mi proudem tekly po tvářích, až mi máčely půjčené triko. „Ty hnusnej, prolhanej idiote...“

Nebylo to jen kvůli tomu, že byl táta mrtvý. Celé roky mi tvrdil, že jsme tým. Že musíme držet spolu, že děláme tyhle nebezpečné kšefty na hraně zákona jen proto, abychom přežili.

Jenom čipy, Beth. Nic víc, slibuju. Pořád dokola mi opakoval ten svůj ohraný slib, že s tím po tomhle kšeftu sekne. Že si koupíme malej domek za hradbami města, kde je čistý vzduch, a budeme žít normálně.

Byla to všechno lež.

Vůbec jsem ho neznala. Udělal ze mě živou pojistku. Zakódoval kufr se zbraní proti monstrům na moji DNA. Věděl, že když ho chytí nebo zabijí, syndikát půjde po mně. Věděl, že ze mě udělá lovnou zvěř pro celé podsvětí.

„Pro koho to vůbec mělo bejt?!“ vykřikla jsem do prázdné ložnice a pěstí vztekle udeřila do matrace. „Kdo si ten sajrajt objednal?!“

Otázky mi vířily v hlavě jako roj vos, ale ta jediná osoba, která mi na ně mohla odpovědět, ležela někde s rozervaným hrudníkem.

Už nikdy se nedozvím pravdu. Už nikdy si s ním nebudu moct promluvit a žádat o vysvětlení. Už nikdy ho neuvidím.

Moje tělo se trásló v křečích, ruka mě pálila a z boku mi střílela tupá bolest, ale bylo mi to jedno. Toužila jsem po tom, aby ten mutant na té silnici zabil i mě. Bylo by to jednodušší.

Schoulila jsem se do klubíčka, obličej zaryla do polštáře. Ve vzduchu se stále vznášela Kealova vůně, která mě začala zvráceně uklidňovat, za což jsem celý svět nenáviděla ještě o něco víc. Zároveň mi dodávala jakýsi pocit bezpečí. V jeho teritoriu jsem byla chráněná.

Trvalo hodiny, než můj pláč utichl a změnil se v tiché popotahování. Byla jsem emočně naprosto vyždímaná. Sledovala jsem šedou mlhu za oknem a věděla, že stará Beth v té dodávce zemřela spolu s tátou. Ta nová se právě probudila ve zlaté kleci nad městem. A musela se naučit hrát podle pravidel monster, pokud chtěla přežít.

Kapitola 3

Kael

Zaryl jsem černé drápy hluboko do dubového stolu ve své pracovně. Dřevo hlasitě křuplo. Z hrdla se mi vydralo vrčení, které rozvibrovalo skleněné stěny apartmá.

„Jak to myslíš, že tam ten kufr nebyl, Marcusi?“ vyjel jsem po svém zástupci.

Marcus, obrovský stínový panteří bojovník, přede mnou stál se sklopenou hlavou. Jeho svalnatý ocas byl strnulý napětím a zašpičatělé uši měl přitisknuté k hlavě. Cítil jsem z něj strach, ale víc než to mě vytáčel pach selhání, který se kolem něj šířil.

„Když tam naši lidi dojeli, Alfo, ulice už byla čistá,“ zamumlal a neodvažoval se mi podívat do očí. „Policie z Nova City tam ani nedorazila. Syndikát to místo vyčistil během deseti minut. Vrak dodávky odtáhli, tělo toho lidského kurýra zmizelo. A kufr taky.“

„Do prdele!“ zařval jsem.

Byl jsem na sebe strašně nasranej. Chtěl jsem vzít nejen ji, ale i ten kufr. Jenže když se tam zjevil ten jejich konvoj... přestal jsem přemýšlet. Cítil jsem její vůni – strach a něco, co mi dočista zatemnilo mozek. Instinktivně jsem zachránil ji, než abych se zachoval jako Alfa.

Vzteky jsem švihl ocasem tak silně, až hrot na jeho konci vysekl hlubokou rýhu do betonového sloupu za mnou. Moje lidská kontrola se hroutila. Cítil jsem, jak se mi pod kůží divoce napínají svaly mé pravé podstaty.

Modré linie na mé hrudi a pažích se rozzářily tak ostře, až v temné místnosti zatlačily ranní šero. Kůže mi ztmavla, pokryla se tvrdými, lesklými pláty, které se mi s hlasitým skřípěním uzamkly kolem ramen a krku.

V tu chvíli jsem nebyl šéf gangu v drahých teplácích. Byl jsem monstrem. Stvůra z hlubin stínů, která drží tohle město pod krkem.

„Ten vzorek v kufru je jediná věc na světě, která nás může vyhladit,“ procedil jsem skrze vyceněné tesáky, ze kterých mi na stůl ukápla hustá slina. „Je to syntetickéj toxin, Marcusi. Stačí pár kapek do vzduchu a paralyzuje to naše zvířecí instinkty. Změní nás to v bezbranné kusy masa. Jestli syndikát ten kufr otevře a replikuje ho, je s náma konec. S celým našim druhem.“

„Ale ten zámek...“ hlesl Marcus a nepatrně couvl, jak ze mě začal stoupat horký stínový kouř plný hněvu. „Ten lidský paranoik ho zakódoval na DNA své dcery. Bez ní ten kufr syndikát neotevře. Rozsekají ho, zničí vzorek uvnitř, ale nedostanou se k němu.“

„Syndikát není blbej,“ zavrčel jsem a pomalu se narovnal. „Zjistí, že ta holka přežila. Budou vědět, že ji mám já. A udělají cokoli, aby ji dostali.“

Otočil jsem se k prosklené stěně a podíval se směrem k ložnici, kde ležela ona. Beth.

Cítil jsem ji přes zeď. Moje smysly byly tak ostré, že jsem slyšel její trhaný, tichý pláč. Ten hluboký lidský zármutek a hysterie, co z ní vyzařovaly, na mě doslova útočily.

Voněla solí, strachem a tou zvláštní, sladkou lidskou chemií, která mě od první vteřiny na té silnici šíleně provokovala. Moje panteří polovina v ní viděla víc než jen klíč. Viděla v ní křehkou kořist, kterou jsem toužil zavřít do svého doupěte a už ji nikdy nepustit.

Prudce jsem švihl ocasem, abych vypudil ze své hlavy myšlenky na ni. Zatemňovaly mi mozek, a to jsem si nemohl v dané chvíli dovolit. Nenáviděl jsem ji za to, co se mnou dělala, a přesto jsem ji musel chránit a být jí na blízku.

Je to jen lidská, nepotřebná samice, přesvědčoval jsem se, ale pokaždé, když mi k ní myšlenky zabloudily, cuklo mi v pérú.

Jenže je i klíčem k naší existenci, kurva.

Potřeboval jsem tuhle záležitost konečně dokončit a jít někam upustit páru. Nemohl jsem dopustit, aby mě, Alfu, rozptylovala nějaká...

„Co s ní uděláš, Alfo?“ vyrušil mě z mých myšlenek Marcus.

„Zatím ji nechám naživu,“ otočil jsem se a oči zabodl do svého zástupce. „Je to naše jediná návnada. Syndikát má ten kufr, ale my

máme klíč. A já zařídím, aby mi ho sami přinesli, pokud budou chtít její krev.“

Marcus těžce polkl, ale z místa se nehnul.

„Alfo, je tu ještě jedna věc, co smrdí. Syndikát se na místo dostal až moc rychle. To nebyla náhoda. Někdo je musel varovat.“

Zarazil jsem se. Vlastně to do sebe začalo všechno zapadat.

„Kde kurva byli naši chlapi?“ procedil jsem skrz vyceněné zuby. „Měli tu křížovatku jistit.“

„To je právě to,“ řekl Marcus tiše. „Tuhle akci a zajištění perimetru měl na starosti Finn. Měl se postarat o vyklizení trasy a jistit dodávku, než naši chlapi přijedou vyzvednout tu zásilku. Jenže na pozici vůbec nedorazil. A syndikát tam byl dřív než my.“

V tu chvíli mi to došlo. Vztek mi okamžitě zaplavil žíly a modré linky na mém těle nebezpečně zablikaly.

„Marcusi, svolěj všechny. Okamžitě. Máme tu krysu.“

Jen stroze přikývl a jeho panteří ocas napnutý jako struna prořízl vzduch. Věděl, že když se hroutí bezpečnost smečky, neexistuje prostor pro otázky.

O deset minut později jsem vstoupil do podzemí budovy. Cítil jsem je všechny. Moje smysly byly tak ostré, že jsem rozpoznal každého ze svých chlapů.

Kolem stolu sedělo všech čtrnáct zvířecích mutantů, kteří ke mně měli nejbliž. Vysloužili si svými činy mou přízeň, ale jeden z nich mě zradil. Jakmile se za mnou zavřely těžké ocelové dveře, sál naprosto ztichl.

Šel jsem tiše, s ladností šelmy, ale moje žhnoucí oči mluvily za vše. Modré linie na mých pažích divoce zářily a železné pláty na ramenou nebezpečně skřípaly s každým mým nádechem.

Pustil jsem z kůže slabý stínový kouř, abych jim dal jasně najevo, kdo je tady Alfa.

Pomalým krokem jsem obcházel stůl. Sledoval jsem je jednoho po druhém. Vlkodlaci, medvědí měnič, panteri. Všichni drželi hlavu dole. Až jsem se zastavil za zády jednoho z našich nejlepších zvěďů – Finna.

Byl to liščí měnič. Drobnější než ostatní, ale extrémně rychlý. Špičaté uši porostlé zrzavou srstí mu nervózně cukaly a jeho liščí ocas

strnule visel ze židle. Pach jeho viny a strachu byl tak ostrý, že mě z toho pánilo v nose.

Překvapilo mě, jak mohl být někdo tak hloupý. Všichni věděli, jak ostré mám smysly. Poznal jsem lež na kilometry daleko, rozeznal jsem zradu, takže jsem vůbec nechápal, jak mohl udělat takovou chybu.

„O poloze té lidské dodávky vědělo jen pár lidí, Finne,“ položil jsem mu ruku s vystrčenými drápy na rameno. Cítil jsem, jak se pod mým stiskem okamžitě roztřásl. „A syndikát tam byl do deseti minut. Co mi k tomu řekneš?“

„Alfo, já... já nic nevím, přísahám,“ vyhrkl, ale jeho zašpičatělé uši se přitiskly k lebce ještě víc.

Ušklíbl jsem se, z koutku úst mi bleskl tesák, a zaryl mu drápy hlouběji do ramene, až látka jeho bundy praskla a kůže pod ní začala krváčet. „Liška. Něco takového bych od tvého druhu přesně čekal. Vždycky se radši plazíte ve stínech a hrabete pro sebe.“

„Vyhrožovali mi!“ vyhrkl Finn najednou v hysterickém záchvatu strachu a otočil se na mě. Věděl, že je konec. „Dostali moji rodinu, Kaele! Syndikát drží moji družku a štěňata! Neměl jsem na vybranou, zabili by je!“

Naklonil jsem se k němu tak blízko, že ucítil můj horký dech.

„Ty idiote!“ zařval jsem mu přímo do obličeje. „Ty vůbec netušíš, co v tom kufru je, že ne? Je to syntetickéj toxin. Biologická zbraň. Stačí, aby to syndikát vypustil do vzduchu, a ochromí to naše zvířecí instinkty. Vymaže nás to z povrchu zemského. Všechny měniče. Všechna monstra.“

Finn šokovaně vytřeštil oči a kůže na obličeji mu zpopelavěla.

„To... to jsem nevěděl...“

„Je úplně jedno, že ti slíbili bezpečí pro rodinu,“ pronesl jsem a ocasem švihl do vzduchu. „Takhle chcípnete všichni. I tvoje družka. I tvoje štěňata. Kvůli tvé podělané slabosti.“

„Bál jsem se o ně!“ bránil se.

„Jako můj věrný víš, že s takovýma věcmi se vždy chodí za mnou, ale tys mě zradil,“ pronesl jsem prostě a snažil se, abych ho nezabil pěsti hned na místě. „Víš, co se u nás se zrádci dělá, že jo, Finne?“

„Ne, prosím ne! Vždyť mají moji ženu, musíš mi pomoci!“ kňučel dál jak zpráskanej pes. Jenže já nepolevil. Nemohl jsem. I když mi

srdce udělalo jeden lítostivý přemet, pro mě, jakožto Alfu, byl jakýkoli projev citu cesta do pekel.

„Víš, co se teď stane,“ pronesl jsem chladně, bez emocí, přesně tak, jak si zasloužil.

Nenechal jsem ho dál škemrat. Rychlostí, kterou lidské oko nedokázalo zachytit, jsem se po něm natáhl. Popadl jsem ho jednou rukou za krk, zvedl ho ze židle jako hadrovou panenku a vši silou ho odhodil na betonovou podlahu. Finn tvrdě dopadl a s bolestivým záupněm se schoulil do klubíčka.

Pomalou jsem k němu kráčet ve své plné děsivé velikosti, pláty na hrudi mi zesílily a modré ornamenty na mé kůži zářily ve znaku pomsty.

Sklonil jsem se, surově ho dlaní chytil za bradu a trhl mu hlavou nahoru. Moje drápy se mu zaryly do čelisti, když jsem ho donutil, aby se mi podíval přímo do mých žhnoucích očí.

„Zradil jsi. A trest znáš,“ zavrčel jsem. „Ale za všechny tvé minulé služby ti možná splním jedno poslední přání. Máš nějaké?“

Finn se celý třásl, z koutku úst mu stékala krev, ale v očích se mu zablýsklo zoufalství. „Prosím... postarej se o moji rodinu... Zachraň je.“

Pustil jsem jeho tvář a znechuceně si utřel dlaň o tepláky.

„Takovou laskavost si nezasloužíš,“ narovnal jsem se. „Ale já nejsem takovej sráč jako ty. O tvou družku a štěňata bude postaráno.“

Nenechal jsem ho vydechnout úlevou ani se dál obhajovat. Bez sebemenšího zaváhání jsem vytáhl zpoza pasu pistoli, namířil mu ji přímo mezi ty jeho liščí oči a stiskl spoušť.

Podzemím třeskl ohlušující výstřel. Finnovo tělo sebou šklublo a zůstalo bezvládně ležet na betonové podlaze, kde se pod ním okamžitě začala tvořit louže temné krve.

Schoval jsem zbraň zpátky za pas. V podzemí nastalo hrobové ticho. Třináct mých nejlepších chlapů sedělo kolem stolu bez hnutí. Nikdo se neodvážil být jen pohnout nebo se hlasitěji nadechnout. Všichni moc dobře viděli, jak dopadne zrada.

„Nesed'te tady a uklid'te ten bordel!“ zařval jsem.

Otočil jsem se a opustil sál směrem k výtahu do apartmá.

Syndikát sice má ten kufr, ale bez té holky ho neotevřou.

Kapitola 4

Beth

Sledovala jsem, jak se kapky deště líně plazí po skle francouzského okna. Světlo v místnosti pomalu šedlo, jak se den přehupoval do odpoledne. Pláč mě opustil, zbyla jen prázdnota.

A s ní přišlo to nejhorší uvědomění.

Jsem sama. Na celém tomhle zkorumpovaném, špinavém světě už nemám nikoho. Táta byl moje jediná kotva, i když mi celou dobu lhal. A teď? Ted' mě drží v šachu

Alfa Stínového gangu. Monstrum, ze kterého jde strach, už jenom když dýchá. Došlo mi, že z tohoto vězení se živá nedostanu. Jakmile ze mě dostanou ten genetický kód ke kufru, Kael mě zlikviduje. Proč by si nechával lidského svědka?

„Beth, slib mi to,“ šeptala máma tehdy v nemocnici, když už jí selhávaly plíce. Její ruka, chladná a slabá, svírala tu moji. „Drž se dál od podsvětí. A hlavně se drž dál od monster. Nemají v sobě kousek lidskosti. Jsou to dravci, Beth. Když ucítí slabost, roztrhají tě.“

Zavřela jsem oči a horká slza mi sklouzla po spánku do polštáře. Tehdy jsem přísahala, že se na ty tátovy kšefty vykašlu.

Jenže realita Nova City nás semlela. Dluhy po tátových prohraných sázkách rostly, neměly jsme ani na nájem, natož na mámin pohřeb. Myslela jsem si, že to jinak nejde. Že udělám pár kurýrních cest, splatím nejnutnější a skončím. Jak strašně naivní jsem byla. Máma měla pravdu. Monstra mě dostala.

Jenže pak se mi v mysli usadila jiná vzpomínka.

Ta na uplynulou noc. Viděla jsem před sebou Kaela, jak se zjevil z deště jako temný bůh pomsty. Vzpomněla jsem si na ten moment, kdy mě zvedl ze silnice. Na ty jeho obrovské, svalnaté paže, které mě držely tak pevně, a přesto překvapivě opatrně. Na ten živočišný žár, který z něj sálal, když mě měl uvězněnou pod sebou na téhle posteli.

Byl děsivý. Byl nebezpečný. Ale byl tak neskutečně... přitažlivý.

Při té myšlence se mi v podbřišku rozlilo prudké teplo. Srdce mi splašeně poskočilo a já mimoděk, naprosto instinktivně, stiskla stehna pevně k sobě.

„Blázníš?!“ okřikla jsem se okamžitě a v mžiku mi obličej zaplavila vlna spalujícího studu.

Vždyť je to monstrum! Chce tě využít jako návnadu!

Snažila jsem se samu sebe přesvědčit, že za to může ten jeho feromonový kouř, o kterém mluvil doktor. Že se mnou jenom mlátí cizí chemie. Jenže mé tělo prostě nelhalo. Ta zvrácená touha tam byla.

Vtom se dveře ložnice prudce otevřely.

Leknutím jsem sebou trhla. Do místnosti vkročil Kael. Vypadal ještě hrozivěji než ráno. Šel z něj chlad, jeho panterí ocas nervózně sekal vzduch a ten kolem něj okamžitě ztěžkl. Moje lidské smysly sice nebyly tak ostré jako jeho, ale poznala jsem, že se něco stalo.

Chystala jsem se vyděšeně couvnout hlouběji do matrace, jenže Kael se uprostřed kroku náhle zarazil.

Ztuhl. Jeho jantarové oči se upřely přímo na mě. Viděla jsem, jak divoce nasál vzduch do nosu a zorničky se mu rozšířily.

Hleděl na mě, jako by ucítil něco, co ho naprosto vyvedlo z míry.

A mně to v tu chvíli došlo.

Ztuhla mi krev v žilách, když mi v hlavě s hrůzou secvakly všechny dílky skládačky. On byl šelma. Byl obdařen vyostřenými smysly, které dokázaly analyzovat i ty nejmenší změny v okolí. To prudké vzrušení, které mě před okamžikem při myšlenkách na něj pohltilo, ta vlna horka a zrychlený tep... musel to prostě cítit. Moje vlastní tělo mě zradilo a poslalo mě nepříteli přímo do rukou.

Zrudla jsem, až mi tváře začaly hořet, a zbaběle jsem sklopila pohled k podlaze, neschopná unést tíhu jeho žhnoucího pohledu. Chtěla jsem, aby odešel a zapomněl, co se v tomhle pokoji právě stalo.

Kael ale místo toho zamířil k posteli.

„Na co jsi myslela, samice, než jsem sem vešel?“ promluvil zastřeně. „Víš, že mi nic neutěče. Moje smysly nelžou.“

Nasucho jsem polkla a nová vlna vzrušení mi jako elektrický proud vystřelila rovnou do podbřišku. Styděla jsem se. Nenáviděla jsem se za to, jak bezbranně moje tělo na toho dravce reagovalo, zatímco já

seděla schoulená na posteli, opřená o její čelo a kolena si tiskla těsně k bradě.

Kael došel až ke mně. Nezastavil se. Jeho mohutná ruka s černými drápy vystřelila, popadla mě pod pažemi a zvedla mě z matrace. Než jsem stihla vykřiknout, přitlačil mě zády ke stěně. Byla jsem tak vysoko, že moje chodidla visela ve vzduchu. Instinktivně, abych nespadla, jsem mu obmotala nohy kolem jeho boků.

Zůstala jsem uvězněná mezi zdí a jeho tvrdou, pláty pokrytou hrudí.

„Toužíš po mně?“ vydechl mi přímo do obličeje. „Lidská holka by chtěla vyzkoušet, jaké to je šukat s monstrem?“

Zaplavila mě neuvěřitelná touha. Podvědomě jsem škemrala o dotek, kundičku jsem měla v jednom ohni, ale moje mysl byla vyděšená k smrti. Zběsile jsem kroutila hlavou na znamení nesouhlasu.

„Cítíš to?“ zavrčel a přitlačil své boky blíž ke mně. Přes tepláky se mu rýsovala neskutečně obrovská boule, která mi tlačila do podbřišku. „Cítíš, jak mi stojí? Řekni, že to chceš.“

Opět jsem zakroutila hlavou, ale tentokrát ne tak sebevědomě. V tu chvíli se kolem mých stehů mihl jeho dlouhý panterí ocas. Vjel mi pod triko a jeho chladný hrot mi pomalu přejel po vztyčených bradavkách. Prohnula jsem se v zádech a z hrdla se mi vydralo naprosto odevzdané zasténání.

„Tvé tělo říká něco úplně jiného,“ zašeptal spokojeně a pokračoval v dráždění mých prsou. Snažila jsem se, abych ze sebe nevydala už ani hlásku, ale místo toho jsem pohnula pánví tak, že jsem se otřela o jeho bouli. Na chvíli znejistěl.

Vzápětí se ale jeho ocas přesunul k mému krku. Obtočil se kolem něj jako svalnatý had a pevně stiskl. Zvedla jsem ruce a křečovitě se chytla jeho ramen. Nemohla jsem pořádně popadnout dech, plíce mi hořely, když Kael sklonil svou dravou tvář k mému uchu. Jeho horký dech mě pálil na kůži.

„Chtěla bys šukat s panterem?“ zašeptal mi do ucha. Vzrušení ve mně i přes absenci kyslíku narůstalo, a já měla pocit, že musím za chvíli prasknout. „Vozit se na mém péru a křičet moje jméno?“

Srdce mi tlouklo jako o závod, byla jsem připravená se mu úplně poddat, když vtom mě Kael bez varování pustil na zem.

Dopadla jsem na podlahu a vykřikla nejen leknutím, ale i bolestí.

Kael o krok ustoupil a z hrdla se mu vydral cynický smích.

„Lidský odpade,“ prskl na mě skrz vyceněné tesáky a shlížel na mě, jako bych byla špína na jeho botě. „Moje péro by tě roztrhalo na kusy. Ty bys nepřežila ani předehtu.“

Otočil se ke mně zády a znechuceně mávl rukou do prostoru.

„Otevři si laskavě okno,“ zavrčel chladně, zatímco si upravoval tepláky na bocích. „Nemůžu ten hnus, co tvoje tělo vylučuje, ani cítit. Chce se mi z toho zvracet.“

Ležela jsem potupně na podlaze, hrudník se mi divoce zvedal, jak jsem lapala po vzduchu, a v boku mě bolestivě bodalo. Každá buňka v mém těle křičela ponížením.

Ale pak se ve mně něco zlomilo. Ta stará Beth, tátova kurýrka, která musela přežít na těch nejšpinavějších ulicích, se odmítla nechat takhle zadupat do země. Zklamání a stud se během vteřiny vypařily.

Zatnula jsem zuby a donutila se vstát. Pomalu, bez jediného záupnění, i když bolest byla nesnesitelná. Narovнала jsem záda, pohodila vlasy a s hlavou vztyčenou se mu postavila čelem. To obří černé triko mi sice padalo z ramene, ale v tu chvíli mi to bylo jedno.

„To ty mě potřebuješ, Kaele,“ štekla jsem po něm a udělala k němu krok, přestože se mi podlamovala kolena. Hlas se mi ani jednou nezachvěl. „Já se o nic z tohohle neprosila! Neprosila jsem se o tvou záchranu, o tvůj luxusní byt a už vůbec ne o ty tvoje úchylný hry!“

Kael bleskově otočil hlavu mým směrem. Zúžené zorničky se do mě zabodly jako dva nože, očividně v šoku, že ten „lidský odpad“ má odvahu na něj zvýšit hlas. Jeho panteří ocas sebou neklidně trhl.

Pohrdavě jsem si ho změřila od hlavy až k patě, ignorovala jsem fakt, že se mi z toho pohledu pořád ještě svíral podbřišek, a ukázala jsem na prosklenou stěnu.

„A to okno si laskavě otevři sám,“ pronesla jsem chladně. „Protože jedinej, kdo tu smrdí, jsi ty. Páchneš jako zmoklá kočka. Takže mě vynech ze svého chování Alfy a chovej se ke mně jako k obchodnímu partnerovi, když jsem tvůj jedinej podělanej klíč k přežití!“

V ložnici nastalo hrobové ticho. Kael tam stál, svaly na hrudi se mu napínaly k prasknutí a ty modré linky pod jeho tmavou kůží se

rozzářily nebezpečně jasným světlem. Z hloubi jeho hrudníku se začalo drát zlověstné vrčení.

Ani se nehnul. Sledovala jsem, jak se mu divoce napínají svaly.

Čekala jsem, že mě praští. Že mě zabije.

Místo toho se pohnul tak rychle, že moje lidské oči zachytily jen rozmazanou černou šmouhu. V další vteřině mě drsně popadl za zápěstí.

Trhl se mnou dopředu a přitáhl si mě těsně k sobě. Moje bosé nohy se sotva dotýkaly země, jak mě donutil postavit se na špičky.

„Máš odvalu, samice,“ zasyčel. Veškerá hravost z něj vyprchala. „Zapomínáš, kde jsi. A zapomínáš, s kým mluvíš.“

Zvedla jsem bradu, odmítala jsem uhnout pohledem, i když mi strach znovu sevřel hrdlo.

„Můžeš mít můj genetický kód, Beth,“ pokračoval, „ale to z tebe nedělá obchodního partnera. Dělá to z tebe majetek mé smečky. Chráněný majetek, ale pořád jen majetek. Pokud se dožiješ zítřka, bude to jen proto, že já ti dovolím dýchat můj vzduch.“

Kael se nade mnou tyčil v celé své děsivé velikosti, pláty na jeho ramenou se s hlasitým skřípěním uzamkly a z kůže mu začal stoupat temný kouř.

„Pravidla tady určuju já,“ zavrčel a jeho stisk na mém zápěstí ještě o nepatrný zlomek zesílil. „Budeš jíst, kdy ti řeknu. Budeš spát, kdy ti řeknu. A až ti přinesu ten kufr, otevřeš ho bez debilních keců. Rozumíš mi?!“

Dívala jsem se do těch nelidských očí a věděla, že jsem sice zachránila zbytky své hrdosti, ale s tímhle monstrem jsem si už nesměla zahrávat.

Slabě jsem přikývla.

Kael mě okamžitě pustil. Setrvačností jsem udělala dva kroky dozadu, abych nespadla, a chytila se za otláčené zápěstí. On se na mě naposledy znechuceně podíval, otočil se a opustil ložnici. Zámek na druhé straně s cvaknutím zapadl.

Byla jsem zase sama. A nejhorší na tom bylo, že mi začaly prosakovat obvazy.

Kapitola 5

Kael

Zabouchl jsem dveře její ložnice a otočil klíčem v zámku tak silně, až kov skřípal. Z hrdla se mi dralo zuřivé vrčení, které mi trhalo plíce.

Byl jsem v hajzlu. Naprosto a totálně v hajzlu.

Rázným krokem jsem prošel chodbou do své vlastní ložnice a po cestě napsal doktorovi jen strohou SMS, ve které stálo, aby zkontroloval zajatkyni a kde si má vyzvednout náhradní klíč.

Frustrovaně jsem přecházel z jednoho konce místnosti na druhý. Všechno ve mně vřelo. Moje lidská kontrola byla v troskách a panteří polovina ve mně řvala vztekem a... touhou. Touhou po té malé, drzé lidské samici.

To ty mě potřebuješ, Kaele! Já se o nic z tohohle neprosila!

Pořád dokola se mi v hlavě ozýval její hlas. Žádná jiná lidská bytost by se mi neodvážila podívat do očí, natož na mě křičet. Měl jsem ji zlomit. Měl jsem jí ukázat, kde je její místo. Jenže místo toho jsem stál v ložnici s tepem na maximu a v péru mi tak divoce šhubalo, až mi to působilo fyzickou bolest.

Ta její vůně. I přes strach a slzy byla vzrušená. Největší chyba, kterou jsem udělal, byla, že jsem ji přitiskl na tu zatracenou zeď. Když mi obmotala ty své štíhlé nohy kolem boků, myslel jsem, že se neovládnu. Že z ní to obří triko strhám a vezmu si ji přímo tam, na té studené podlaze. Moje péro bylo tvrdé jako kámen od chvíle, co jsem ucítil její dech na své tváři.

Ponižoval jsem ji jen proto, abych zachránil vlastní ego. Abych sám sebe přesvědčil, že mě, Alfu, nemůže ovládat nějaký lidský odpad. Jenže pravda byla taková, že jsem z té místnosti utekl jako spráskaný pes, protože jsem měl strach, že bych podlehl.

„Sakra,“ sykl jsem do ticha.

Došel jsem k obrovské prosklené stěně své ložnice. Kilometry pod mnou svítily neonové billboardy Nova City, špinavé metropole, kterou jsem měl pod palcem. Celé to město přede mnou klečelo. Všichni se mě báli. A teď mě měla v šachu jedna zraněná holka.

Už jsem tu bolest mezi nohama nemohl vydržet. Nasraně jsem si stáhl černé tepláky dolů k bokům. Moje péro okamžitě vystřelilo ven – tlusté, žilnaté a pulzující touhou, na špičce už se mu leskla kapka chťíče.

Opřel jsem se levou rukou o chladné sklo okna, zatnul drápy do rámu a pravou rukou jsem si svoje péro pevně sevřel.

„Mrdám na celý tohle město,“ procedil jsem a zavřel oči.

Přejel jsem si po něm pomalu nahoru a dolů a snažil se srovnat si myšlenky. Jenže se mi před očima stále zjevovala ona. Přitlačil jsem si na něj, zrychlil tempo a honil si ho nad svým městem, i když jsem viděl jen ji. Její zarudlé tváře, jak se styděla, její oči, když se naštvála, a jak tiše zavzdychala, když jsem jí koncem ocasu přejel po bradavkách.

Ještě víc jsem zrychlil, potřeboval jsem se udělat, vystříkat se a uvolnit napětí, které mi zatemňovalo mozek. Jenže jsem si vzpomněl, jak se kundičkou otřela o můj péro a prohnula se v zádech. Vykašlal jsem se na to, abych ji vyháněl ze svých myšlenek a nechal se unášet svými zvířecími pudy.

Představa, jak si ji беру zezadu nebo jak mi ty její malé ruce svírají ramena a ona křičí moje jméno do tohohle zkurvenýho deště, mě přiváděla k šílenství. Moje boky se začaly instinktivně pohybovat dopředu a narážely do prázdna. Toužil jsem ji mít pod sebou a zběsile ji šukat.

Modré linie na mém těle divoce blikaly a z kůže se mi valil hustý kouř, který zaplňoval celou místnost. Byl jsem zvíře. Zvíře chycené do pasti její vůně.

Zaryl jsem ruku do péra ještě pevněji a hrudník se mi divoce zvedal.

„Beth...“ zavrčel jsem přiškrčeně do ticha pokoje.

V tu chvíli se moje tělo napnulo k prasknutí, pláty na zádech hlasitě zaskřípaly a já začal stříkat. Husté, horké sperma v několika silných proudech dopadlo přímo na prosklenou stěnu a pomalu stékalo po skle dolů.

Zůstal jsem stát, těžce oddechoval a čelem se stále opíral o studenou okenní tabuli. Ještě párkrát jsem si po péru přešel, zacukal, ale orgasmus byl pryč. Jenže ta tíha na hrudi zůstávala.

Vyhonil jsem si, abych upustil páru. Když jsem otevřel oči a podíval se na to potřísněné sklo, došlo mi, že mi to vůbec nepomohlo. Ta touha nezmizela. Naopak se mi zaryla ještě hlouběji pod kůži. Vyčistil jsem si sice hlavu, ale jedno mi bylo jasné – ta holka mě zničí, pokud ten kufr nenajdeme co nejdřív.

„Dost,“ okřikl jsem se. Musel jsem se postavit do čela Stínovému gangu.

Odtáhl jsem se od okna, popadl čistý ručník a znechuceně setřel sklo. Pak jsem skočil do ledové sprchy. Potřeboval jsem ze sebe dostat její pach, než mě úplně připraví o rozum. Voda mi stékala po ramenou, pláty se mi zatáhly zpět, a já vteřinu po vteřině cítil, jak se mi vrací moje chladná kontrola.

Když jsem vyšel ven, hodil jsem na sebe čisté černé kalhoty, těžké bojové boty a tmavou košili. Prošel jsem chodbou kolem jejích zamčených dveří – uvnitř bylo ticho, což znamenalo, že buď spí, nebo truceje – a zamířil jsem do své soukromé pracovny na druhém konci apartmá.

Sedl jsem si za stůl a aktivoval interkom.

„Marcusi, do mé pracovny. Hned.“

Zanedlouho se dveře otevřely a do místnosti vstoupil Marcus. Jeho uši byly po té popravě dole v sále stále nastražené a panterí ocas mu nervózně švihal kolem nohou. V jeho očích se ale odrážela absolutní loajalita.

„Alfo,“ kývl hlavou na pozdrav a posadil se do křesla naproti mně. „Chlapi už dole uklidili ten bordel po Finnovi. Smečka pochopila, nikdo další tě už nezradí.“

„Finn je minulost,“ odbyl jsem ho mávnutím ruky. „Teď musíme vyřešit ten kufr. Ta lidská samice... má v sobě genetický kód k jeho otevření. Ale je tu problém. Lidé ze Syndikátu po ní jdou. Vědí, že její otec selhal, a nenechají ji žít. A co je horší, nevíme, kde přesně ten kufr schovávají.“

Marcus se zamračil, jeho drápy tiše zatřukaly o mramorovou desku stolu. „Takže ji máme jako klíč, ale nemáme zámek. Co s ní chceš dělat? Jestli ji tu budeme schovávat dlouho, Syndikát ji vyčenichá.“

Vstal jsem od stolu a začal se pomalu procházet po místnosti. Moje oči sledovaly digitální mapu Nova City, která se promítala nad stolem.

„Nebudeme ji schovávat,“ řekl jsem chladně a rty se mi zvlhnuly do dravého úsměvu. „Uděláme z ní kořist.“

Marcus zvedl obočí. „Návnadu?“

„Přesně tak. Syndikát chce ten kód. Pustíme do podsvětí echo, že utekla. Že se schovává na starém překladišti ve čtvrtém Sektoru. Necháme je, aby si mysleli, že je bezbranná a snadný cíl. Jakmile ucítí šanci, vyrazí po ní jako hladoví psi. A přinesou ten kufr s sebou, protože budou chtít kód z její krve dostat hned na místě, než ji zlikvidují.“

„Je to riskantní, Alfo,“ poznamenal Marcus a opřel se v křesle. Jeho dlouhý černý ocas se nervózně mihl vzduchem. „Sektor čtyři je otevřené území. Pokud tam Syndikát pošle své nejlepší bojovníky, ta holka nepřežije ani první minutu. Je to jen člověk. Stačí jedna zbloudilá kulka a tvůj klíč k přežití bude v prachu.“

Při té představě – že by se jí někdo dotkl, že by její krev tekla na špinavou zem – se mi v hrudi nebezpečně sevřelo srdce a moje vnitřní šelma varovně zavrčela. Ten majetnický instinkt byl tak silný, až mě to samotného vylekalo. Musel jsem ten pocit okamžitě potlačit.

„Nenechám ji tam samotnou,“ otočil jsem se k Marcusovi. „Moje stínová jednotka bude rozmístěná po celém perimetru. Já osobně budu v její blízkosti, skrytý ve stínech. Bude to jako lov na vlka. Beth bude přivázané kůzle, které bude nařikat v lese, a my budeme čekat, až se ti hajzlové přiblíží dost blízko, abychom jim podřízli hrdla.“

Marcus pomalu přikývl, v očích se mu zablýskl respekt. „Chytrý plán. Ta lidská holka o tom ví?“

Vzpomněl jsem si na to, jak na mě před chvílí křičela s hlavou vztyčenou, jak mi nadávala do smradlavých koček a dožadovala se, abych s ní jednal jako s partnerem.

„Neví,“ odpověděl jsem stroze. „A ani vědět nemusí. Její strach musí být skutečný. Kdyby věděla, že ji kryjeme, nehrála by tu roli

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kód Alfy***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.